

V I Lenin

Revolutionen i Ryssland har börjat

Genève, onsdagen den 25 (12) januari

Väldiga historiska händelser utspelar sig i Ryssland. Proletariatet har rest sig mot tsarismen. Proletariatet drevs till uppror av regeringen. Nu kan det knappast råda något tvivel om att regeringen med avsikt lät strejkrörelsen utveckla sig relativt obehindrat och en stor demonstration börja för att få en förevändning att sätta in militärmakt. Och den nådde sitt syfte! Tusentals döda och sårade – det är resultatet av den blodiga söndagen den 9 januari i Petersburg. Militären stod som segrare över värlösa arbetare, kvinnor och barn. Militären övermannade fienden genom att skjuta ihjäl arbetare som låg tryckta till marken. ”Vi har gett dem en ordentlig läxa!”, säger nu tsardrängarna och deras europeiska lakejer i den konservativa bourgeoisin med obeskrivlig cynism.

Ja, det var en stor läxa! Det ryska proletariatet kommer aldrig att glömma den. De minst upplysta och mest efterblivna skikten av arbetarklassen, vilka naivt trodde på tsaren och uppriktigt önskade fredligt framföra det förpinade folkets böner till ”tsaren själv”, har alla fått sig en läxa av militärmakten, som står under ledning av tsaren eller hans farbror, storfurst Vladimir.

Arbetarklassen har fått en viktig lektion i inbördeskrig; proletariatets revolutionära fostran har på en dag tagit ett så stort steg framåt som den inte hade kunnat göra under månader och år av det grå, tryckande vardagslivet. Det hjältemodiga Petersburgproletariatets paroll ”Död eller frihet!” ekar nu över hela Ryssland. Händelserna utvecklas med rasande fart. Generalstrejken i Petersburg breder ut sig. Hela det industriella, samhälleliga och politiska livet är lamslaget. Måndagen den 10 januari blev sammanstötningarna mellan arbetarna och militären ännu våldsammare. Tvärt emot regeringens lögnaktiga meddelanden flyter blod på många ställen i huvudstaden. Arbetarna i Kolpino har rest sig. Proletariatet beväpnar sig och beväpnar folket. Det sägs att arbetarna besatt vapenarsenalen i Sestroretsk. Arbetarna skaffar sig revolverar, smider vapen av sina verktyg, skaffar bomber för den förbittrade kampen för frihet. Generalstrejken sprider sig till landsorten. I Moskva har redan 10 000 lagt ned arbetet. Till imorgon (torsdagen den 13 januari) har det varslats om generalstrejk i Moskva. Revolt har brutit ut i Riga. Arbetarna ordnar manifestationer i Lodz, ett uppror förbereds i Warszawa, proletära demonstrationer förekommer i Helsingfors. I Baku, Odessa, Kiev, Charkov, Kovno och Vilna växer jäsningen bland arbetarna, och strejken breder ut sig. I Sevastopol brinner marinförvaltningens lagerbyggnader och arsenal och militären vägrar att skjuta på de revolterande matroserna. Strejk i Reval och Saratov. Väpnad sammanstötning av arbetare och reservister med militären i Radom.

Revolutionen sprider sig. Regeringen börjar redan tappa huvudet. Från den blodiga repressaliepolitiken försöker den gå över till ekonomiska eftergifter och köpa sig fri med en allmosa eller med ett löfte om nio timmars arbetsdag. Men blodsdagens lärdom kan inte ha varit förgäves. De upproriska Petersburgarbetarnas krav – omedelbart inkallande av en konstituerande församling på grundval av allmän, direkt, lika och hemlig rösträtt – måste bli alla strejkande arbetares krav. Regeringen måste genast störtas – det är den paroll, varmed t o m de Petersburgarbetare, som trodde på tsaren, besvarade blodbadet den 9 januari. De svarade genom sin ledare, prästen Georgij Gapon, som efter denna blodsdag sade: ”Vi har inte längre någon tsar. En ström av blod skiljer tsaren från folket. Leve kampen för friheten!”

Leve det revolutionära proletariatet! säger vi. Generalstrejken väcker och mobiliserar allt bredare massor av arbetarklassen och städernas fattiga. En av det revolutionära momentets närmaste uppgifter blir att beväpna folket.

Endast det beväpnade folket kan vara ett verkligt värn för folkfriheten. Och ju snabbare proletariatet lyckas beväpna sig, ju längre det kan hålla stånd i sin stridsställning som strejkande och revolutionär, desto snabbare kommer militären att vackla, desto fler soldater kommer äntligen att få klart för sig vad de gör och gå över på folkets sida mot odjuret, mot tyrannen, mot de värnlösa arbetarnas, deras hustrurs och barns mördare. Hur det nu pågående upproret i själva Petersburg än slutar kommer det under alla omständigheter att oundvikligen och ofrånkomligen bli det första stadiet till ett ännu större, målmedvetnare och bättre förberett uppror. Regeringen kommer kanske att lyckas uppskjuta vedergällningens timma, men uppskovet kommer endast att göra den revolutionära anstormningens nästa steg så mycket kraftigare. Socialdemokratin kommer att utnyttja uppskovet för att sammansvetsa de organiserade kämparnas led och sprida information om Petersburgarbetarnas initiativ. Proletariatet kommer att ansluta sig till kampen, lämna fabrikerna och verkstäderna och skaffa sig vapen. Frihetskampens paroller kommer att tränga allt längre in bland den fattiga stadsbefolkningen och bland böndernas miljoner. Revolutionskommittéer kommer att bildas i varje fabrik, i varje stadsdel, i varje större by. Det upproriska folket kommer att störta det tsaristiska självhärskardömet alla regeringsinstitutioner och proklamera omedelbart inkallande av en konstituerande församling.

Att utan uppskov beväpna arbetarna och alla medborgare överhuvudtaget, att utbilda och organisera de revolutionära krafterna för att krossa regeringsmyndigheterna och regeringsinstitutionerna – det är den praktiska grundval, på vilken alla revolutionärer kan och måste förena sig för ett gemensamt slag. Proletariatet måste ständigt gå sin självständiga väg, fast sammanslutet med det socialdemokratiska partiet, i medvetande om sitt stora slutmål att befria hela mänskligheten från varje utsugning. Men det socialdemokratiska proletära partiets självständighet får oss aldrig att glömma hur viktig den gemensamma revolutionära anstormningen är när tidpunkten för en verklig revolution är inne. Vi socialdemokrater kan och måste gå vår väg oberoende av den borgerliga demokratins revolutionärer och värna proletariatets självständighet som klass, men vi måste gå hand i hand med dem under upproret, vid de direkta slagen mot tsarismen, vid motståndet mot militären, vid angreppen mot de bastiljer som hela det ryska folkets dödsfiende håller besatta.

Proletariatet i hela världen blickar nu med spänd förväntan mot hela Rysslands proletariat. Tsarismens störtande i Ryssland, vilket vår arbetarklass hjältemodigt har inlett, kommer att bli en vändpunkt i alla länders historia, kommer att underlätta kampen för alla arbetare av alla nationer, i alla stater, överallt på jorden. Må varje socialdemokrat, varje medveten arbetare minnas vilka väldiga uppgifter hela folkets kamp nu ålägger honom. Må han inte glömma, att han också representerar alla bönders, hela den arbetande och utsugna massans, hela folkets behov och intressen mot hela folkets fiende. Alla har nu för ögonen det exempel som de hjältemodiga proletärerna i Petersburg har gett.

Leve revolutionen!

Leve det upproriska proletariatet!

Vperjod nr 4, den 31 (18) januari 1905

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 9, s 201-204